

ב"ה

תיק 901478/1

בבית הדין הרבני האזורי נתניה

לפני כבוד הדיינים:

הרב שלמה שפירא – אב"ד, הרב אברהם מייזלס, הרב רפאל י' בן שמעון

התובע: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד עופר יחיאל) נגד

הנתבעת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד אור עזריה)

הנידון: גירושין, כתובה / פיצוי גירושין

פסק דין

(א) הצדדים נישאו ביום ט' בשבט תשע"ב (2.2.2012). לצדדים אין ילדים. ביום י"ב בתמוז תשע"ב (2.7.2012) הגיש הבעל תביעת גירושין בה כרך את ענייני הרכוש ומזונות אשה.

בכתב תביעתו שנחתם ביום ז' בתמוז תשע"ב (27.6.2012) כתב הבעל:

"עזבה בהתרסה לאחר שאמרה לבעל אלך לאן שארצה, מתי שארצה ועם מי שארצה.

התחננו לפני כארבעה חודשים. מתחילת הנישואין גילתה האשה את דרפרצופיותה. מצד אחד טוענת שהיא אוהבת אותי ורוצה להיות אשתי, אך מנגד המשיכה לנהל אורח חיים של בחורה רווקה, על כל המשתמע מכך. כך למשל היא הציגה את עצמה באינטרנט כבחורה רווקה והתכתבה עם גברים שונים וזרים.

בנוסף גם באתר פייסבוק הציגה ומציגה עצמה כבחורה רווקה ומנהלת קשרים והתכתבויות עם גברים שונים. וכאילו לא די בכך, האשה נעלמת לעיתים לימים שלמים ולילות שלמים תוך שכאשר היא נשאלת לגבי מקום הימצאותה, היא פוצחת בצעקות וגידופים, כמו אני לא חייבת לך שום דבר, אתה לא תגיד לי לאן ללכת, אני אעשה מה שאני רוצה.

בתחילה סברתי כי מדובר אולי באירוע חד פעמי, אך נוכחתי לדעת כי זוהי דרך חיים מצד האשה וכי היא לא מוכנה ולא מתכוונת לשנות את דרכה. האשה עזבה אותי לבד בחגים, בשבתות ונעלמה. מבקש לחייב את האשה בגירושין.

...

מבקש לקבוע כי האשה אינה זכאית לכתובה או תוספת כתובה זאת נוכח התנהגותה, היחס שלה לבעל והיחס שלה לנישואין."

ביום 20/08/12 הגישה האשה תביעת נגדית לכתובה ומזונות אשה.

בכתב תביעתה כותבת האשה:

"

4" טרם נישואיה של האשה לבעל יכולה הייתה האשה לומר לא לרצונותיו של הבעל וכך היה. מיד לאחר נישואי האשה לבעל, הרגיש הבעל כי הכוח בידו ושהאשה כבולה לידי וכי הוא יכול להגיד ולעשות כל שעל נפשו וקיווה כי האשה תממש אותם גם אם הם בניגוד לרצונה.

5) הבעל כפה עצמו על האשה וסירב לקבל רצונה לשמור נידה.

6) האשה התחנכה וגדלה בבית בו חובת הנידה היא חלק בלתי ניתן לוותר.

7) הבעל כפה עצמו על האשה כפייה מינית חרף התנגדותה של האשה.

8) הבעל ממש אנס את האשה בניגוד לרצונה, הפעיל עליה כוח וביצע בה את זממו מבלי להתחשב בהתנגדותה של האשה.

9) יצוין כי הבעל אנס את האשה בתקופת היותה במחזור החודשי.

10) הבעל נהג לומר לאשה אני בעלך, את צריכה לספק אותי.

11) האשה הטיחה בפני הבעל כי הוא ממש אונס אותה. האשה חשה "מלוכלכת" כאב גדול, תחושת עלבון קשה.

12) הבעל לא השתלט על ייצרו המיני המוגבר, בוקר, צהרים ולילה והמשיך לכפות על האשה רצונו תוך שהוא מתעלם לחלוטין מהתנגדותה הנובעת מרצונה לשמור על נידתה.

13) יחסו המשפיל של הבעל כלפי האשה נמשך משך מספר חודשים בהם מצבה הרגשי של האשה היה קשה ביותר. בנוסף להתנהגותו של הבעל נהג הבעל לקטר אודות התנהגות האשה כלפיו. הבעל טען כי האשה דוחה אותו, לא מספקת אותו, לא מקיימת חובותיה כאשה כלפיו. האשה סובלת מהרפס בשפתיים. הבעל כפה על האשה יחסי מין בתקופת המחלה תוך התעלמות גמורה מהכאב הכרוך בכך ומסכנת הדבקות באזורים אינטימיים אחרים בגוף. האשה מתביישת לפרט בפני בית הדין את רצונותיו המשוונים של הבעל לקיום יחסי מין. יצוין כי האשה עבדה כסייעת בגן ילדים עד לשעה 16:45. בעת שובה מעבודתה ועוד בטרם אכלה או התקלחה היה מקטר על כל דבר אפשרי ואף מאלצה לקיים עימו יחסי אישות.

14) הבעל נהג לגדף, להשפיל ולצער את האשה מדי יום. הבעל נהג לטעון כלפי האשה "את לא מספיק אשה", "את לא שווה כלום", "אני לא רוצה להיות בעלך, לא רואה את עצמי אבא לילדים", "אני לא מאושר איתך, לא טוב לי."

...

18) הבעל התנה את המשך הנישואין ברצונו לקיים עימה יחסי אישות בהתאם לרצונו.

19) ביום עזיבתה של האשה ביום ב' בתמוז תשע"ב (22.6.2012) נהג כלפיה הבעל באלימות, עת ניסה לאנסה בניגוד לרצונה.

20) האשה ברחה לבית הוריה המתגוררים בקיבוץ [מ'] שבדרום הארץ, לקחה עימה מעט מבגדיה.

21) שבועיים לאחר עזיבתה ביקשה האשה לשוחח עם הבעל וליישב את הסכסוך. הצדדים שוחחו ביניהם. הבעל הביע רצונו כי אשה תישאר בבית הוריה.

...

25) מאז עזיבתה ועד היום לא יצר הבעל קשר עם האשה אשר פנתה לבעל בניסיון לשנות את התנהגותו ולמען שלום-הבית בהתאם לחינוכה ורצונה לשמור נידתה.

26) הבעל סירב לדרישתה של האשה, ובדיעבד התברר כי הבעל הגיש תביעה לגירושין רצופה בשקרים.

27) הבעל אף סירב לרצון האשה לחזור להתגורר עימו בדירתם והביע רצונו להישאר לבד.

ב) בדיון שנערך בבית הדין ביום ט"ו אלול תשע"ב (02/09/12) הופיעו הצדדים. האשה אמרה שמסכימה להתגרש, אך דורשת שהבעל ישלם כתובתה.

האשה חזרה על הדברים שכתבה בכתב תביעתה ותיארה מערכת היחסים ביניהם לפני ואחרי הפירוד. וז"ל הפרוטוקול:
"אני ברחתי מהבית.

...

לפני החתונה אמרתי לו שאני שומרת נידה ואני לא מוכנה אם הוא לא ישמור על טהרת המשפחה, ובסוף הוא לא הסכים לשמור טהרת המשפחה.

...

הוא לא מכבד אותי, משפיל אותי. הייתי הולכת לעבודה כבויה, הוא אנס אותי, מצאתי את עצמי אנוסה הוא הצמיד את הידיים למטה עד שאמרתי לו אתה אונס אותי,

...

הוא כפה את עצמו עלי, באתיפיה נשים לא גרות בבית בזמן שהיא נידה, למדתי בביה"ס דתי ואני לא מוכנה לוותר על זה.

...

ביום 26 לאוגוסט באתי לדירה... ושכבנו ביחד ומרצון של שנינו, ומה שהטריד אותו זה רק עם לקחתי את הכדורים כדי שאני לא אכנס להריון, ואז הבנתי שאין מקום לזוגיות הזאת יותר.

...

(עזבתי) ביום 22.06.2012.

מה קרה?

חזרתי מהעבודה ביום שישי, הייתי עייפה, וכל פעם שחזרתי מהעבודה הוא משחק במחשב. לא שתיתי, לא התקלחתי והוא השפיל אותי מילולית ואמר לי את רוצה שאני אקפיץ אותך לבית הורייך, לא הייתה לי כוונה לעזוב, לאחר כשבועיים שהייתי אצל הורי אמרתי לו אי אפשר להמשיך כך. הוא בא אלי לקיבוץ ישבנו על החוף, ואמרתי לו שלהרוס זה לא בעיה. ואמרתי לו אתה לא רוצה שאני אחזור? וסימן לי עם היד שתישארי, הוא רוצה להיות לבד. הוא לא אמר שהוא מתגעגע. ושאלתי אותו במהלך השבועיים כמה טעית, והוא לא סיפר לי שהוא הגיש תביעת גירושין. הוא פשוט שיקר עלי. והוא אדם בן 40. הוא צריך ילדים, ובמקום לעשות נכדים להורים שלו הוא עסוק בגירושין.

לעומתה טען הבעל:

"האישה עזבה את הבית. אני הולך כל יום לעבודה. יום אחד אני חוזר מהעבודה והיא אמרה שהיא הולכת. אני לא האמנתי לזה, אני חוזר הביתה וכך היה.

...

ראיתי שהיא עושה מאחורי הגב שלי כל מיני דברים, היא מדברת לא יפה, אני הבנתי יותר ויותר שהיא מתייחסת אלי כעבד ואני כלום. היא משקרת לי ומזלזלת בי, חברים שלי שאלו אותי האם הכול בסדר אצלנו, אפילו הם הרגישו. אמרתי לה צריך לפתור את זה, היא אומרת הפתרון שאלך לבית של אמא שלי, אמרתי לה תני לי לחשוב על זה.

...

דיברתי כמה פעמים, אך לאחר כ"כ הרבה פעמים לא קראתי לה לחזור. היא לא מוכנה לתקן את הדרכים שלה, אני רציתי להקים בית עם אישה אחת.

...

בשבועות שאלו אותי חבריי למה אנחנו הולכים בנפרד, וכן ההורים שאלו כך, היא נוסעת ונעלמת. היא לא עונה לטלפונים, היא אומרת אתה לא תגיד לי מה לעשות, ספגתי עד שלא יכולתי יותר, אמרתי פעם אחרונה והיא קמה והלכה, חברים שלי אמרו לי מה שמעניין אותה זה בצע כסף, אני מקנא בחבריי שהם נשואים, היא רוצה חופש. ניסיתי לתקן, אך לשווא. היא לא מבינה מה זה להיות נשואה.

...

היא מפרסמת את עצמה באתרי היכרויות, זה לא פרסומים ישנים זה כניסות מיוני יולי, וזו הבחורה הצנועה שנאנסת, מעניין ששומרת על נידה ורוצה כתובה, שומרת שבת. הוא לא מצטייר כשומר שבת הוא חילוני שנשאר חילוני, היא נאנסה ואומרת ששכבה אתו. איך יכול להיות אישה שנאנסת שבאה בחזרה לאדם שאנס אותה ומבקשת לשכב איתו.

...

אני העליתי תמונה בפייסבוק ושיניתי סטטוס בפייסבוק שאני נשוי, וידידה מתקשרת אלי ואומרת לי שאשתך רווקה והיא הורידה את כל התמונות ואם היא אשה נשואה איך רשמה סטטוס כרווקה וזה פגע בי קשות וכשאמרתי לה זאת היא אמרה אתה לא תגיד לי מה לעשות."

(ג) ביום ז' במרחשוון תשע"ג (23.10.2012), אחרי הדיון הראשון, הוגש לבית הדין כתב תביעה לכתובה שבסיסו כתב התביעה העיקרי. בכתב תביעה זה מתייחסת האשה לטענות הבעל. וז"ל:

"(41) הבעל לא הוכיח עילת התביעה, אלא להיפך, בדיון שהתקיים ביום ט"ו באלול תשע"ב (2.9.2012), הוכיחה אשה את טענותיה לפיהם הבעל ביקש לקיים אתה יחסי אישות בעת נידתה. הבעל לא הכחיש טענה זו.

(42) הבעל לא הכחיש שכשבוועיים לאחר עזיבת האשה נפגשו הצדדים ביוזמת האשה והוא לא רצה שהיא תחזור לדירתם.

(43) הבעל לא הכחיש כי החליף את מנעול דלת הבית ומנע מהאשה לחזור לגור בדירתם.

(44) הבעל לא הכחיש כי בעת בואה של האשה לדירתם של הצדדים לפני כחודש ימים, קיימו הצדדים יחסי אישות. הבעל שלח את האשה חזרה ואף

התקשר למחר לוודא כי האשה לא נקלטה להיריון ואף ביקש שטיטול "פוסטינור" הגורם לפגיעה בהתעברות.

45) הבעל לא הכחיש שלא רצה להביא ילדים לעולם.

46) הבעל זנח טענתו בדיון לפיה האשה "התכתבה עם גברים שונים וזרים" כאמור בסעיף 3 לפרק ב' בכתב התביעה.

...

48) האשה הוכיחה באמצעות הצגת מכשיר הנייד, צילום מאתר הפייסבוק בו העלתה תמונות החתונה מיד לאחר חתונתם.

49) אתר ההיכרויות בו הייתה האשה מלפני הנישואין. אתר האינטרנט הוא אתר מסחרי. מטרתו להכיל היצע גדול של משתתפים ועל כן אין הם מסירים את שמות המשתתפים באתר גם לאחר שהמודעה אינה אקטואלית.

50) האשה נותנת הסכמתה להיחקר במכשיר הפוליגרף לעניין זה.

51) גיל המודעה מתעדכן מעת לעת על ידי בעלי האתר ולא על ידי מפרסם המודעה באתר.

52) האשה פרסמה מודעה באתר ההיכרויות לפני מספר שנים עת הייתה פנויה ביקשה להכיר בן זוג למטרת נישואין, בעל ערכים.

53) מרגע שנישאה האשה לא הייתה לה כל סיבה או צורך לחפש גבר לנישואין באתר האינטרנט.

...

57) הבעל לא הוכיח כי האשה התכתבה עם גברים זרים. לא הציג בדל של ראיה להוכחת טענתו.

בכתב תשובתו לתביעה זו חוזר הבעל על טענותיו שהאשה הייתה נעלמת ולא דיווחה לו היכן היא נמצאת. האשה קושרת קשרים עם גברים ונכנסת לאתרי היכרויות. הבעל בכתב תשובתו מאריך במלל, אך הדברים כתובים בלשון כללית "האשה מקיימת קשרים עם גברים שונים. מאחורי גבו של הנתבע". "נצפתה התובעת מבלה בחברת אנשים שונים במקומות שונים, בכלל זה פאב ומועדוני לילה..."

ד) גם בדיון ההוכחות חזרו הצדדים על טענותיהם.

אלה טענות הבעל:

"3 פעמיים היא עזבה את הבית וכל זה תוך ארבעה חודשים, וכל זה באמתלאות שונות וללא קשר למה שנכתב בכתב התביעה. 80% מהתביעה מתייחס לעבירות מין כביכול של הבעל.

אני מחזיק מסרונים ששלחה האישה לבעל.

אין שחר להשמצות שמעלה האישה, שלכאורה מנסה להסביר את טענת העזיבה.

כל המסמכים מלמדים אחרת.

היא אפילו הגיעה לבעל ושכבה אתו. ההיגיון אומר: הוא אונס אותי, ולכן אני מציגה את עצמי ואומרת לו "בוא תשכב איתי! !

...

היא עזבה אותו שלוש פעמים ביום ארבעה חודשים. היא לא הפצה בנישואין, היא עזבה את הבית ואת הבעל.
 קיימת דירה בשכירות ב[ק'], אין צווים הדדיים.
 האישה ארזה מזוודה וקמה ועזבה מהטעמים שלה. הם חיו ביחד שנה לפני הנישואין.
 הבעל גילה כי הבחורה מציגה את עצמה כרווקה באתרי היכרויות במחשב. חברתי טוענת שאין עם זה בעיה.
 ב"כ האישה: זה היה לפני שהיא הכירה אותו.

...

כל הניסיון להציג את ההתכתבויות מפעם בזמן הרווקות שגוי, המעקב מלמד כי לפני ובמהלך הנישואין היא מציגה עצמה כרווקה, בכל האתרים.
 במודעות היא מציגה עצמה כאוהבת כלבים, ברווקות לא היה להם כלב. כל זה נכנס לתוכן ההודעה, כלומר – זה לא בעבר זה, היום.
 מבחינתנו זמן הרווקות והנישואין חד הם.

...

מהמפרט, כתוב: [מ'], בת 29, תואר ראשון, מהדרום, אין תמונה.
 מחזיק ביד פרסום נוסף מאתר הפייסבוק, מ-11/4/12, הם כבר נשואים חודשים, יש תמונה.
 מקריא את ההודעה, כתוב גם שהיא מעוניינת בגבר, סטטוס: רווקה.
 מציג כרטיס נוסף מאתר הכרויות [...] מיום 18/7/12, כשהם כבר פרודים, ובו מפורט יותר. "ג', ממושב [מ'] בדרום"
 מקריא ומציג את ההודעה בפני בי"ד והצדדים.
 אנו טוענים שגבי זה קיצור של [ג'].

...

אני טוען שהיא קוראת לעצמה בשמות שונים, ולא חדלה מניסיון להכיר דרך האתרים.
 מבקשים פוליגרף, שיוכיח שהיא זאת שכתבה, והיא [ג'], וכך נגמור את התיק.
 בנוסף, כל טענות האישה בקונטציה המינית אינן מתיישבות עם ההתנהגות של האישה.
 אין כל תלונה או צו מהמשרה על אלימות כלשהי. הדברים אינם אמת.

...

ביה"ד: מה לא אמת?

שהייתה אלימות מינית, או שהבעל לא כיבד אותה וזלזל בה.

ביה"ד: למה היא מפסידה כתובתה?

מעשי כיעור – נמצאת באתרי הכרויות ומציגה עצמה כרווקה.

ביה"ד: האם כתוצאה מהפרסום באתרים היא עזבה?

לא ידוע, שלוש פעמים היא עזבה, הוא ניסה להתקשר שלוש פעמים, היא מסננת אותו, או שאומרת שהיא לא לבד, ואף אמרה לו אל תקשר אלי.

ביה"ד: לא קיבלנו בקשה לשלום-בית?

הוא רצה שתחזור, ונכון להיום כבר לא.

בפסח הוא הלך להביא אותה, באוגוסט היא חזרה שכבה אתו וחזרה לבית הוריה. ומאז לא פנה אליה.

ולכן, מכל המקובץ עולה כי הייתה כאן התנהלות שמוגדרת כמעשי כיעור ולכן הפסידה כתובתה.

לעומתו טענה האשה:

"ביום י"ב בתמוז תשע"ב (2.7.2012) הוגשה התביעה ע"י הבעל לגירושין.

כל האתרים לא מוזכרים בכתב התביעה.

ביה"ד: הוא מזכיר אותם בעילות לגירושין.

אבל הוא לא צירף כלום.

...

איך ידעת שהיא תיכנס, בימת את הכניסה לאתרים?

ביום 2/7/12 כתבת בלשון עבר, וביום 18/7/12 היא לא הייתה בבית.

...

הוא יצר סיסמאות, ושתל לה את ההודעות.

בכדי שהאישה תקבל הצעות מהאתר, היא צריכה להיות מנויה.

היא מעולם לא נכנסה לאתרים מרגע שהכירה אותו.

הכניסה לנשים חינם.

ב"כ האישה: הוא מראה ראיות אחרי מועד הגשת התביעה.

...

הוא הגיש תביעה ביום 2/7/12 וטען בכתב התביעה שהיא באתרים.

א. אין התכתבות במייל.

ב. הוא נכנס ביום 12/7/12 ושתל ראיות כנגד האישה, דהיינו 20 יום אחרי הגשת התביעה. הוא פיברק הכל.

...

היא כותבת את זה על עצמה, יש כאן טור עליי וטור עלייך.

היא אמרה שלפני שהיא הכירה אותו היא הייתה באתר היכרות.

ביום 12/7/12 היא לא הייתה בבית ולא נכנסה למחשב, ולא התכתבה עם אף אחד.

...

האישה מכחישה, לא נכנסה.

הבעל טוען שעזבה שלוש פעמים, זה לא נכון.

היא נסעה להורים וחזרה בפסח ובשבועות.

האישה: בליל הסדר היינו ביחד בבית שלנו ובחג השני אצל ההורים שלי.

הבעל: בחוה"מ היא עזבה.

האישה: היינו ביחד בחג השני.

...

חג שבועות, האישה לא עזבה בשום חג, הוא היה מוזמן, היא הייתה שם יומיים.

...

האישה מנסה לשמור נידה ומבהירה לבעל שהיא לא רוצה, והוא אונס אותה, היא הרגישה נאנסת בתחושה שלה. יש פה פער תרבותי, היא רצתה גם ייעוץ ביחד שיסבירו לו.

...

היא הרגישה נאנסת, הוא אמר לה זה מי שאני, וככה זה יהיה.

הוא לקח אותה להורים שלה, היא הלכה בלי תיק ובלי בגדים, וזה היה אחרי מריבה והוא הציע לקחת אותה להורים שלה, כשהיא הייתה אצל ההורים היא שלחה לו הודעות כדי שיחזרו.

מראה לבי"ד הודעות מ-30/6/12.

...

הבעל: בפעם השלישית לא, היא לקחה כמה דברים, אמרה לי אני עוד אזיין אותך בכתובה.

ביה"ד: אתה פנית אליה אח"כ?

הבעל: לא, היא חזרה אלי אחרי שבועיים.

...

ביה"ד: ביקשת ממנה שתחזור?

הבעל: לא.

...

ב"כ האשה: האישה יזמה את הפגישה. היא תפסה יזמה וחזרה הביתה, כשהגיעה לבית ראתה שהמנעול הוחלף.

...

ב"כ האישה: היא רצתה להגיד לו שהיא לא עוזבת. הוא לא הסכים שתחזור. הוא טוען שבעל הבית החליף את המנעול.

כמו"כ בסעיף 75 הבעל מודה שהאישה הגיעה לבית והיא אמרה לו "אני גרה כאן", הוא עוד טוען שהאישה גהרה מעליו עד לסיפוק, ולמחרת ביקש ממנה לשתות כדור פוסטינור, ושתעזוב. אין יותר השפלה מזה לאישה.

הזוג עוד נשוי.

לבעל אין עילה לגרש את האישה ובמקרה זה אינה מפסידה כתובתה.

הבעל לא עשה כלום לשלום-בית, אין ראיות לכיעור.

אין בדל של ראיה שהאישה התכתבה עם גברים שונים.

הבעל ביים ראיות ומנסה לצרפם לכתב התביעה.

אין לאישה מפתח לבית.

מסכימה למתן צו, שיראה אם הייתה מנויה, ולא הייתה פעילה באתרים מאז שהכירה את בעלה.

...

הסכמנו אז לפוליגרף. ואם תצא דוברת שקר מפסידה כתובה."

הצדדים הגישו סיכומיהם, סיכומים מלאי מלל שאין בהם תוספת כלשהי על האמור בכתבי הטענות והדיונים.

(ה) כשנמצה הדברים, הבעל לא שומר מצוות, יליד ישראל. האשה מבנות העדה האתיופית. אין ספק ששני הצדדים רוצים להתגרש. חיי נישואיהם נמשכו כארבעה חודשים בלבד.

לטענת הבעל, האשה עוזבת אותו מדי פעם ללא סיבה, לא דיווחה על מעשיה. לדבריו חושד שלאשה היו קשרים עם גברים. הבעל לא הביא ראיה לטענותיו.

לעומתו, האשה טוענת שהבעל היה מקיים עימה יחסי אישות בעל כרחיה בעת נידתה, דבר שאינו מקובל בבני העדה האתיופית המקפידים מאוד על איסור נידה. לדבריה, בגין מעשים אלו הרגישה האשה נאנסת על ידי הבעל. טענה זו של קיום יחסי אישות בעת נידה לא הוכחה על ידי הבעל.

האשה הוסיפה שהבעל היה דורש קיום יחסי אישות באופן תדיר ובצורה מופרזת ללא התחשבות ברצונותיה וכוחה. האשה אמרה שקיימה רצונה בזה. טענת האונס נטענה על ידי האשה רק לגבי קיום יחסי אישות בעת נידתה, דבר שלא מקובל אצל העדה האתיופית. ולכן הרגישה אנוסה בקיום יחסים אלו.

ידוע לבית הדין שבני העדה האתיופית הקפידו ומקפידים עד היום על הרחקה בעת נידת האשה ואחרי לידה. הקפדות אלו הן הרבה מעל ומעבר הנצרך על פי דין שו"ע, ודומה למנהג הקדמונים שהוזכר בנימוקי הרמב"ן לתורה (בראשית ל"א, ל"ד), עיי"ש היטב. וברור וידוע לביה"ד שההקפדה על עניינים אלו טבוע במסורתם של בני העדה האתיופית. ולפיכך אמירת האשה נראית מהימנה שהרי איסורי נידה לבני העדה האתיופית הוא כמו איסור חזיר שנפשם של יהודים בכל הדורות סלדה מאיסור זה. וכמליצת הגמ' בשבת (קנה, ב) "לית עתיר מחזירא". וביאר הגר"א שאיסור חזיר הוא איסור עשיר שרוב האנשים מקפידים עליו. ובדומה לזה ההקפדה על דיני נידה טבוע במסורתם והנהגתם ואף במי שאינו מקפיד על שמירת מצוות.

אין ספק ששני הצדדים מואסים כיום זה בזה ואינם רוצים להיות נשואים. אין זה מעלה או מוריד אם האמת כטענת הבעל שהאשה עזבה את הבית ללא סיבה ומתוך מרידה, או האמת כטענת האשה שהלכה לחגים להוריה (וגם הבעל בא לשם) ובפעם האחרונה אחרי מריבה נאלצה ללכת להוריה. שהרי אף אם נקבל לטענת הבעל, שהאשה עזבה אותו ללא סיבה, הרי לכל היותר יש לה דין מורדת ובמורדת צריך לקרוא לה שתחזור אליו. וכן צריך להתרות בה שאם לא תחזור תפסיד כתובתה כדאיתא בסימן ע"ז ס"ב.

הדבר לא נעשה בנידון דידן שהרי האשה עזבה את הבית ביום 22/06. ביום 27/06 הכין הבעל כתב תביעתו והגישה לבית הדין ביום 02/07. האשה לא הייתה מודעת להגשת כתב התביעה, להחלפת המנעול בבית והבעל הודה בפנינו שלא רצה שתחזור. ולפיכך אף שיש לקבל תביעת הבעל לגירושין, תביעה שהאשה מסכימה לה, אין האשה מפסידה כתובתה. אפילו אם נקבל לטענת הבעל ואף אם היה מוכיח טענתו, ובוודאי בנידון דידן שהאשה מכחישה טענותיו, וטענותיו לא הוכחו, הרי הבעל בחזקת חיוב כתובה.

(1) והנה חיוב כתובה הוא חיוב גמור כדאיתא באבהע"ז (ס"ג צ"ג ס"א):

"הכתובה היא כחוב שיש לו זמן ואינה נגבית... אלא אם גירשה."

ולפיכך כל עוד הבעל לא הוכיח שהאשה הפסידה כתובתה, הרי הוא בחזקת חיוב.

והנה הבעל טען שתי טענות:

א. לאשה היו קשרים עם גברים זרים.

ב. האשה נכנסה לאתרים באינטרנט לחיפוש בני זוג והציגה עצמה כרווקה.

והנה הבעל טען שלאשה היו קשרים עם גברים. אך כבר כתבנו לעיל, שהבעל לא הביא ראיות כלשהם לטענה זו, והנייר סובל כל טענה שתיכתב עליו. אך אף אם היה מביא ראיה לדבר, ודאי שאין בעובדה שהאשה מנהלת שיחות עם גבר זר בכדי לאוסרה על בעלה ולא להפסידה כתובה. אף שודאי אין דרכן של בנות ישראל הכשרות לדבר פעמים רבות עם מי שאינם בעליהם.

ועיין בזה בגיטין (ז, א): "מידת כל אדם שמדברת עם אחיה וקרוביה ומניחה."

ומשמע קצת רק אחיה וקרוביה ולא אנשים זרים ואכמ"ל. ועל כל פנים, ברור שאין בשיחות אלו בכדי לקבוע שיש רגלים לדבר, למעשה כיעור ובוודאי לא למעשה זנות. אמנם איכא למימר שבמעשה זה האשה עוברת על דת יהודית וכדאיתא בכתובות (עב, א) במשנה: "ומדברת עם כל אדם". ועיין שם בעמוד ב' אמר רב יהודה אמר שמואל במשחקת עם הבחורים. וכן פסק השו"ע (סימן קט"ו ס"ד) וע"ש בח"מ, בב"ש ובט"ז שכל היכא שמדברת שיחה יתירה הוי בכלל עוברת על דת. ועיין שם בשטמ"ק בשם רבינו יונה. ועיין שו"ת "אבני נזר" (ח' אבהע"ז סוף סימן ל"ו).

והנה אין ספק שבנות ישראל הכשרות אינן מדברות עם גברים זרים, אך כמוש"כ לעיל אין בדבר בכדי לאסור האשה על בעלה. ובפרט שלצערנו בדורנו במי שאינם מדקדקים בשמירת מצוות (אפילו אלו הנקראים בלשון העם דתיים), אינם מקפידים על שיחות של אשה נשואה עם מי שאינו בעלה וכן אינם מקפידים על איסור ייחוד, וטעמא דמילתא משום שאינו נראה להם איסור. ועיין בתשובתו הידועה של רעק"א (ח"א סימן צו) בעניין מגלחי הזקן.

ולשון השו"ע (אבהע"ז סימן קט"ו ס"ב) בדין עוברת על דת יהודית: "ותצא בלא כתובה אם יש עדים שהתרה בה תחילה ועברה על התראתו."

ובנידון דידן האשה מכחישה טענתו. אין עדים לדבר שהייתה מדברת עם גברים בדרך של חוסר צניעות. ובוודאי אין עדים שהתרה בה. ולפיכך אף אם הייתה עושה זאת לא הפסידה כתובתה.

(2) אמנם לגבי טענתו הנוספת שהאשה הציגה עצמה רווקה באתרי היכרויות ולדבריו במעשים אלו הוי בגדר דבר המכווער הגורם לאשה להפסיד כתובתה וכדאיתא בסימן י"א ס"ג.

יש לנו לברר טענות הבעל ותשובות האשה ובה נוכל לעמוד על מהות הדברים.

הבעל טען שהאשה הציגה עצמה כפנויה באתרי אינטרנט וכן בדף הפייסבוק שלה היא מוצגת כפנויה.

לדברי הבעל, האשה הייתה רשומה באתר היכרויות לפני החתונה, בו הוצגה כרווקה והיא המשיכה להיכנס לאתר גם אחרי הנישואין. וז"ל הבעל וב"כ בפרוטוקול הדיון מתאריך י' שבט תשע"ג (21/01/13):

"מחזיק ביד פרסום נוסף מאתר הפייסבוק, מ-11/4/12, הם כבר נשואים חודשיים, יש תמונה. מקריא את ההודעה, כתוב גם שהיא מעוניינת בגבר, סטטוס: רווקה.

יש אתר שנקרא "[...]" ביום 12/7/12 האישה נכנסה אליו.

מציג מסמך בפני בי"ד והצדדים.

ביה"ד: על סמך מה אתם קובעים שזאת היא?

ב"כ הבעל: מהמפרט, כתוב: [מ'], בת 29, תואר ראשון, מהדרום, אין תמונה.

מציג כרטיס נוסף מאתר הכרויות [...] מיום 18/7/12, כשהם כבר פרודים, ובו מפורט יותר. "[ג'], ממושב [מ'] בדרום."

מקריא ומציג את ההודעה בפני בי"ד והצדדים.

אנו טוענים ש[ג'] זה קיצור של [ג']."

האשה הכחישה דברים אלו. לדבריה, העלתה לפייסבוק תמונות אחרי הנישואין והאשה הציגה הדברים בפני בית הדין.

לגבי האתר בו הייתה חברה לפני הנישואין, אמרה האשה שהיא לא נכנסה לאתר אחר הנישואין. עוד אמרה ב"כ האשה:

"איך ידעת שהיא תיכנס, בימת את הכניסה לאתרים?

ביום 2/7/12 כתבת בלשון עבר, וביום 18/7/12 היא לא הייתה בבית.

...

הוא יצר סיסמאות, ושתל לה את ההודעות.

בכדי שהאישה תקבל הצעות מהאתר, היא צריכה להיות מנויה.

היא מעולם לא נכנסה לאתרים מרגע שהכירה אותו.

...

הוא מראה ראיות אחרי מועד הגשת התביעה.

...

הוא הגיש תביעה ביום 2/7/12 וטען בכתב התביעה שהיא באתרים.

(א) אין התכתבות במייל.

(ב) הוא נכנס ביום 12/7/12 ושתל ראיות כנגד האישה, דהיינו 20 יום אחרי הגשת התביעה. הוא פיברק הכל.

...

היא אמרה שלפני שהיא הכירה אותו היא הייתה באתר היכרות.

ביום 12/7/12 היא לא הייתה בבית ולא נכנסה למחשב, ולא התכתבה עם אף אחד."

לגבי שני האתרים הנוספים אמרה אשה שאתרים אלו אינם אתרים שהיא פתחה ומעולם לא נכנסה אליהם.

לגבי האתר שבו הייתה רשומה לפני הנישואין כתבה האשה:

54) אתר ההיכרויות בו הייתה האשה היה מלפני הנישואין אתר האינטרנט הוא אתר מסחרי. מטרתו להכיל היצע גדול של משתתפים ועל כן אין הם מסירים את שמות המשתתפים באתר גם לאחר שהמודעה אינה אקטואלית.

55) גיל המודעה מתעדכן מעת לעת על ידי בעלי האתר ולא על ידי מפרסם המודעה באתר.

56) האשה פרסמה מודעה באתר ההיכרויות לפני מספר שנים עת הייתה פנויה ביקשה להכיר בן זוג למטרת נישואין, **בעל ערכים**.

57) מרגע שנישאה האשה לא הייתה לה כל סיבה או צורך לחפש גבר לנישואין באתר האינטרנט.

...

66) הבעל הציג מודעה באינטרנט המעידה על כניסה ביום 12/07/12 לאתר ההיכרויות בו מופיע שם אחר.

67) הבעל הגיש תביעה ביום 02/07/12. **לכתב התביעה לא צירף את המודעה שפורסמה כביכול לאחר הגשת התביעה.**

68) הבעל "שתל" ראיה המעידה כביכול כי האשה מציגה עצמה באתר היכרויות לאחר שהגיש את כתב התביעה. תמוה כיצד הבעל טען שהאשה מציגה עצמה באתר היכרויות עוד בטרם הייתה בידו ראיה כזו.

...

70) הבעל הכיר את הסיסמא הקבועה של האשה במייל ובכל דבר אחר ועשה בה ככל הנראה שימוש להיכנס לאתר כביכול בשמה. האשה לא הייתה בבית בתאריך הנ"ל.

71) המודעה באתר היא מודעה ישנה לפני שנישאו הצדדים ואולם הבעל ביים כניסה ביום 12/07/12.

72) תמוה יותר איך הבעל לא טרח לסתור טענת האשה על ידי הבאת המחשב לבדיקת זיהוי המחשב ממנו נכנסו לאתר. הבעל ביקש שייקחו את המחשב של האשה כשהוא יודע שאין לאשה כל מחשב ואולם לא הציע כי יקחו את המחשב שלו. ראה שורה 104: "תיקחו את מחשב שלה".

73) יצוין כי לצורך כניסה למודעה ועדכונה מעת לעת על האשה להיות מנויה באתר ההיכרויות. האשה אינה מנויה באתר זה ולא באף אתר אחר ולכן לא יכולה לעשות שימוש במודעה.

יש לציין שהאשה בין בכתב תביעתה בין בהופעתה בבית הדין ובין באמירות חוזרות מדגישה שמוכנה לעבור בדירת במכונת אמת על טענותיה.

ח) והנה בבואנו לבחון הדברים. לעניין מה שטען הבעל שהאשה נכנסה לאתר היכרויות אותו פתחה לפני הנישואין, גם אחריהם, והוכיח שאכן היו כניסות לאתר. האשה מכחישה הדברים. לדבריה, האתר מתעדכן בעצמו ואין הם מורידים לקוחות הרשומים באתר כדי להגדיל נפחו. ולעניין הכניסות שנעשו לאתר. האשה טוענת שהיא לא נכנסה. לדבריה בעת שהיו הכניסות לא שהתה בבית. לדבריה אין לה מחשב ואם הייתה כניסה הייתה ממחשב הבעל ויש אפשרות לבדוק הדברים במחשב. עוד אמרה שהבעל היה יכול לאתר הסיסמה מפני שזו מומחיותו. מלבד זה לבעל הייתה ידועה הסיסמה הקבועה שלה. ולפיכך אף אם היו כניסות לאתר, הכניסות נעשו על ידי הבעל בכדי ליצור מצג שוא ולפיו האשה נכנסה.

לגבי האתרים האחרים שהבעל טוען שנכנסה. האשה מכחישה הדברים. שמה של האשה לא מופיע באתרים אלו ואין בהם תמונות. לטענת הבעל הפרטים מתאימים לאשה, אך מכיוון שהאשה מכחישה, אין ראייה מוחלטת שהיא זו שפתחה האתרים, ואולי האתרים נפתחו ע"י מישהי אחרת. נוסף ונאמר. הדבר ידוע שיש אפשרות למי שרוצה, להזדהות בשם של אדם אחר ולפתוח אתר פייסבוק על שמו. והוא הדין באתר היכרויות, שהרי האתרים לא בודקים מיהו זה שהצטרף והכניס הפרטים. הדברים מתפרסמים בעיתונות לגבי אתרי פייסבוק שבהם נפתחים אתרים על שם של אנשים מפורסמים ולא מפורסמים, נכתבים דברים בשמם ולוקח זמן רב למי שנכתבו הדברים בשמו כדי לדעת שכך נעשה לו.

לפיכך אין ראייה כלשהי שההצטרפות לאתר היכרויות "[...]" ו"[...]" נעשתה על ידי האשה. ואולי נעשו על ידי מישהי או מישהו אחר ואולי נפתחו על ידי הבעל ששתל בהם פרטים הנחזים כפרטי האשה.

ט) והנה כבר כתבנו בפסק דין שניתן בבית דינו לפני זמן לא רב שאין לסמוך על מסרונים שנשלחו ממכשיר סלולארי של אדם כדי לקבוע בוודאות שבעל המכשיר שלח אותו. וז"ל בפסק דין זה:

"בנידון שלפנינו שרצון הבעל להציג מסרונים, אין אנו יכולים לסמוך על הכתוב שהרי הכתוב הוא כתב אלקטרוני וברור שאי אפשר לזהות מי כתב הדברים. ואף אם תרצה לומר שאנו יכולים לדעת מאיזה טלפון נשלחו המסרונים ולקבוע שבעל המכשיר הוא השולח, ובכך לקבוע שהמסרונים שיצאו מהטלפון של האשה נכתבו על ידה. הרי ברור שהעובדה שהדברים כתובים במכשיר של האשה אין בהם בכדי להורות שאכן בעל המכשיר הוא זה ששלח את המסרונים. לא מיבעיא לגבי המסרונים שיצאו מהמכשיר של האשה. שהרי מכיוון שהמכשיר הסלולארי של האשה היה ברשותו של הבעל היה ביכולתו לכתוב מסרונים כאות נפשו. ובר מדין אפילו המכשיר לא היה בידו, הרי אנחנו יודעים ממעשים בכל יום שדרך בני אדם להניח את המכשיר הסלולארי במקומות שונים ובמקרים רבים אין מניעה מאדם זר לכתוב מסרונים במכשיר שאינו שלו. ואם כן מאן לימא לן שהאשה היא זו שכתבה את המסרונים (אם אכן ברצונו להסתמך על מסרונים שכתבה) ולא אדם אחר כתבם. ואין בעובדה שהמסרונים היו במכשיר הסלולארי שלה בכדי להורות שהאשה היא זו שכתבה את המסרונים.

והוא הדין לעניין המסרונים שנשלחו לטענת הבעל מהמכשיר של א.מ. למכשיר הסלולארי של האשה. מי יאמר לנו שהוא אכן שלח המסרונים במכשיר שלו, ואולי אחר שלח מסרונים אלו.

ולפיכך אין אפשרות לקבוע בוודאות שא.מ. שלח המסרונים שיצאו מהמכשיר שלו. והנה במכתב שנמצא שכתוב בו דברים המורים על הודאה של פלוני במעשה מסוים, אם לא נוכל לקבוע בוודאות שהוא כתבו. אין בדברים כלום, ואין בזה משום הודאת בעל דין.

אך בר מדין יש כיום אפשרויות טכניות של שליחת מסרונים למכשיר סלולארי תוך התחזות והצגת מצג שוא שהמסרון נשלח ממכשיר סלולארי מסוים, דבר זה של יצירת מצג שוא, שלפיו נשלחו מסרונים מטלפון מסוים למכשיר אחר, יכול להיות באופן חוקי ובאופן לא חוקי על ידי מי שיש לו ידיעה טכנית בדברים אלו. עם התפתחות הטכנולוגיה אדם יכול למצוא בקלות באינטרנט את האופנים בהם יוכל לבצע מצג שוא ולפיכך אין כל ודאות שאם מצאנו על צג של מכשיר סלולארי מסרון שנשלח ממכשיר

סלולארי אחר, שמסרון זה אכן נשלח מאותו מכשיר. ולפיכך אין בידינו לשייך באופן קטגורי את המסרונים, לאשה או לא.מ.

(ח) ויש לדמות האי מילתא למה ששנינו בגיטין (סו, א):

”מי שהיה מושלך לבור ואמר כל השומע את קולו יכתוב גט לאשתו, הרי אילו יכתבו ויתנו.”

ופרש״י: ”כל השומע קולו ופירש שמו ושם עירו.”

ובגמ' שם: ”ולייחוש שמא שד הוא... ולייחוש שמא צרה היא...”

וש״מ שאף אם אנו שומעים מישהו שמכריז שיתנו גט, בכל מקום שיכול להיות שאחר מתחזה לומר הדברים בשמו (כגון שד או צרה), לא נסמוך על הכרזה זו לכתוב הגט. והוא הדין בנידון דידן אף אם השיחה יצאה מהמכשיר הסלולארי של האשה, כל היכא שיש לתלות שמישהו אחר עשה זאת אין לסמוך על המסרון ולקבוע בודאות שנכתב על ידה או שיצא מהמכשיר הסלולארי שלה.

ובשו״ת הר״י מגאש (סימן קמ״ט) הוכיח שיש לסמוך על טביעת עין של קול אדם, ממשנה זו דפירש שהשומע מכיר בטביעת קול מי הוא הבעל המדבר, ודומה ואולי עדיף מכתב ידו. ואפילו הכי כל היכא שיש ספק שמא מישהו מתחזה בשמו, אין לסמוך על זה. ועיין בחולין (צו) שסמכין על טביעת קול, והעירו בזה האחרונים מסנהדרין (סו, ב') ושומעין את קולו. ועוד העירו מדברי הרמב״ן בבראשית (כ״ז, י״ז) שיעקב שינה את קולו לקולו של עשו. ודנו האחרונים אם מועיל טביעת קול לכל עניין. ויש שאמרו שבעיני תרתי ט״ע דקלא וגם שיהיה סימן נוסף. ועיין ירושלמי יבמות (פט״ז ה״ו) ואכמ״ל. ועל כל פנים, מוכח שאף שיש היכר גמור שהדיבור הוא דיבורו של פלוני, כל היכא שיש אפשרות שמישהו אחר התחזה לעשות כן בשמו, אין לסמוך על הדברים בוודאי.

ואם כן הדברים ק״ו לנידון דידן שבמסרון אין לנו טביעת עין עצמית מיהו השולח. ולפיכך מכיוון שיש אפשרות שמישהו אחר יעשה פעולה לשליחת מסרון, באופן שנחשוב שהמסרון הגיע ממכשיר סלולארי מסוים, אין לכאורה לסמוך על ראייה זו כלל. כן נראה לומר, ואם יגיע מעשה כזה לידינו, נצטרך לברר ולהכריע בדברים.

אין ביכולתנו לקבוע מסמרות מה אירע בנידון דידן. אך מכיוון שברור שיש אפשרות לשליחת מסרונים ממכשיר פלאפון מסוים, בין על ידי אדם אחר שאינו בעל המכשיר, ובין על ידי הצגת מצג שוא ולפיו המסרון נשלח ממכשיר מסוים, שוב אין באפשרותנו לקבוע בודאות שאכן המסרון הנ״ל נשלח על ידי המחזיק במכשיר הסלולארי. ולפיכך על פניו אין למסרון כזה ערך ראייתי כלשהו כשהוא עומד לכשעצמו. ועל כל פנים, עד שיוכח (אם אפשר להוכיח) ששולח המסרון הוא בעל המכשיר הסלולארי.

עד כאן לשון פסק הדין.

והדברים נכונים וק״ו להצטרפות לאתרי אינטרנט שכל דכפין יכול להיכנס ולהזדהות בשם של אחר. ואף באתר שאדם חבר בו זה מכבר יש אפשרות למי שיוודע הסיסמא או בקי בטכנולוגיה להיכנס לאתר ולהתחזות כאילו בעל החשבון הוא זה שנכנס. והדברים פשוטים וברורים. ולפיכך אין ראייה מכל מה שטען הבעל שאכן האשה נכנסה לאתרי היכרות בעת הנישואין.

(י) נוסף ונאמר: אף אם הדבר יהיה ברור שהאשה נכנסה לאתר היכרות או הצטרפה אליו, אין בדבר בכדי להפסידה כתובתה ולקבוע שהדברים בכלל דבר המכוער. דיש לומר חדא מי

ימר שמכיוון שנכנסה לאתר נכנסו אליו גברים. ואף אם נכנסו אליו גברים מי ימר שנוצר קשר בינם לבין האשה. ואף אי נימא שנוצר קשר מי ימר שהקשר לא נשאר אלא קשר אינטרנטי ואין להוכיח שנעשו פגישות עם גברים שנכנסו לאתר. ואף אי נימא שהיו פגישות בפועל, מאן לימא שבפגישות אלו האשה זינתה. ומכיוון שאיכא כל כך הרבה ספיקות אין זה בכלל דבר המכוער, שאף שברור שהדבר לא ראוי, אין הדברים לכל היותר אלא כמשחקת עם הבחורים שהזכרנו לעיל. ובכה"ג לא נאסרה על הבעל ולא הפסידה כתובתה.

ונבאר דברינו. דביבמות (כד, ב) שנינו:

”רוכל יוצא ואשה חוגרת בסינר אמר רבי הואיל ומכוער הדבר תצא רוק למעלה מן הכילה אמר רבי הואיל ומכוער הדבר תצא מנעלים הפוכים תחת המטה אמר רבי הואיל ומכוער הדר תצא.”

וסוגית הגמ' שם מיירי לעניין איסור לנטען ו/או לבעל. עיי"ש בשיטות הראשונים ואכ"מ. ופסקו הרמב"ם בהלכות סוטה (פ"ב הי"ב). וכן בפרק כ"ד מהלכות אישות וז"ל בהל' אישות:

”ה"י – מי שזינתה תחת בעלה אין לה כתובה לא עיקר ולא תוספת. ואין מוציאין מהבעל דבר ממה שאבד או נגנב מנכסי צאן ברזל שלה. ואין צריך לומר נכסי מלוג. ולא המזנה בלבד אלא אף העוברת על דת משה או על דת יהודית או היוצאת משום שם רע אין לה כתובה לא עיקר ולא תוספת ולא תנאי מתנאי כתובה. וכל אחת מהן נוטלת הנמצא לה מנדונייתה ויוצאה ואין הבעל חייב לשלם כלום לא מה שפיחת ולא מה שאבד.

...

הי"ד – העוברת על דת צריכה התראה ועדים ואח"כ תפסיד כתובתה. עברה בינו לבינה וידע שהיא עוברת על דת והתרה בה בלא עדים וחזרה ועברה הוא טוען ואומר אחר התראה עברה והיא אומרת לא עברתי כלל או לא התרה בי. אם רצה להוציא הרי זה נותן כתובה אחר שתשבע שלא עברה שאם תודה שעברה אחר התראה זו אין לה כלום.

הט"ו – כיצד היא יוצאה משום שם רע כגון שהיו שם עדים שעשתה דבר מכוער ביותר שהדברים מראין שהייתה שם עבירה אע"פ שאין שם עדות ברורה בזנות. כיצד כגון שהייתה בחצר לבדה וראו רוכל יוצא ונכנסו מיד בשעת יציאתו ומצאו אותה עומדת מעל המטה והיא לובשת המכנסים או חוגרת אזור. או שמצאו רוק לח למעלה מן הכילה. או שהיו יוצאים ממקום אפל. או מעלין זה את זה מן הבור וכיוצא בו. או שראוהו מנשק על פי חלוקה או שראו אותן מנשקין זה את זה או מגפפין זה את זה או שנכנסו זה אחר זה והגיפו דלתות וכיוצא בדברים אלו. אם רצה הבעל להוציאה תצא בלא כתובה. ואין זו צריכה התראה.”

יא) והנה בשו"ע (סימן י"א ס"א) קתני:

”ומצא דבר מכוער כגון שנכנסו אחריו ומצאוה עומדת מעל המטה והיא לובשת המכנסים או חוגרת אזור או שמצאו רוק למעלה מהכילה או שראו מקום מנעלים הפוכים, או שהיו יוצאים ממקום אפל, או מעלין זה את זה מן הבור וכיוצא בו, או שראוהו מנשק ע"פ חלוקה או שראו מנשקים זה את זה או שנכנסו זה אחר זה והגיפו הדלתות. וכיוצא בדברים אלו לפי ראות עיני הדיינים וכו'.”

והנה ג' הדוגמות הראשונות הובאו בכרייתא בבבלי ביבמות (כד, ב) ושאר הדוגמות מקורם בירושלמי כתובות (פ"ז ה"ו) שהוסיפו שם הדוגמות הנוספות שהביא השו"ע על הדוגמות דנקט רבי.

והנה הרמב"ם (הל' סוטה פ"ג הי"ג והי"ד) פסק להא דאיתא ביבמות שם דהביא שם הך דינא דנטען וכתב שאינה נאסרת בעדי דבר מכוער לבעל אלא לנטען והביא שם רק הדוגמות שהוזכרו בבבלי שבהם מוציאים מנטען ולא הזכיר הנך עובדי דירושלמי.

ואילו בהלכות אישות (פכ"ד הט"ו) כתב הרמב"ם :

"כיצד היא יוצאת משום שם רע, כגון שהיו שם עדים שעשו דבר מכוער ביותר, שהדברים מראין שהייתה שם עבירה אעפ"י שאין שם עדות ברורה בזנות כיצד כגון וכו'."

ומביא שם הרמב"ם הדוגמות שנקט הבבלי לגבי דבר המכוער ודברי הירושלמי וסיים שם הרמב"ם "אם רצה בעלה להוציאה תצא ואין לה כתובה, ואין זו צריכה התראה". וקצת משמע מדברי הרמב"ם שדווקא לעניין הפסד כתובה אמרינן שדין זה נוהג אפילו בעובדי דהובאו בירושלמי, דהרי הירושלמי מיירי לעניין היוצאת משום שם רע, אמנם לעניין להוציא מנטען לא נימא אלא כעין הנך עובדי שהובאו בבבלי, ולא כהבנת השו"ע שדברי הירושלמי מיירי בין לעניין הפסד כתובה בין לעניין להוציא מנטען, שהרי בירושלמי קרו לכל הנך דוגמות מכוער הדבר.

והנה אין ספק שהכיעור שנקט הבבלי הוא כיעור גדול יותר מהדוגמות שהובאו בירושלמי שהכיעור שנקט הבבלי מורה, שקרוב לודאי שהיה שם מעשה זנות סמוך לכיעור שראו העדים, משא"כ הדוגמות שנקטו בירושלמי נהי שאינם מדרך הצניעות אין הכרח שסמוך למעשים אלו הייתה ביאת זנות, ועיין שו"ת "אבני נזר" (ח' אהע"ז סימן ל"ה) ובשו"ת מהר"ם לובלין (סימן פ').

(ב) והנה הח"מ (סימן י"א סק"ד) הסתפק לגבי הנך עובדי דכיעור דהובאו בירושלמי וז"ל :

"או שראוהו מנשק וכו' יש להסתפק אם מיירי ג"כ שנסתרה ושהתה כדי טומאה והעדים באו ומצאו עושים דבר כיעור זה, דיש לחוש דשמה קודם שבאו העדים נטמאת אבל אם לא היה כאן סתירה כלל או שתכף אחר הסתירה באו עדים ונמצאו מנשקין זה את זה והעדים יודעים ברי שלא היה עכשיו טומאה, אם יש לחוש דהואיל והיה כיעור זה מסתמא יש לחוש שמא בפעם אחר נטמאה, או דילמא לא חיישינן רק במקום סתירה היכא דיש לחוש שעתה נטמאה ועיין בתשובת הרב המזרחי סימן כ"ה". עכ"ל.

וביאר ספיקו של הח"מ הוא, דבעצם דין הכיעור אין בו בכדי לאסור האשה לבעל וממילא לבעל, אלא שמעשה הכיעור יוצר אומדנא דמוכח שמן הסתם היה מעשה זנות שאותו לא ראינו, ומכיוון שתלינן מתוך מה שראינו שודאי היה מעשה זנות, שוב אסרינן בעדי כיעור לבעל או לנטען (כפי שיטות הראשונים השונות) דתלינן דודאי היה מעשה זנות, ובגין מעשה הזנות נאסרת. ולכן הסתפק הח"מ באיזה אופן נימא הך אומדנא, האם הך אומדנא קיימת כדי לקבוע שודאי עכשיו בסמוך היה מעשה זנות שאותו לא ראינו, ומכיוון שנעשה מעשה זנות נאסרת ע"י עדי מעשה הכיעור, אך היכא שברור שעכשיו לא היה מעשה זנות אין שום איסור נוצר ע"י מעשה הכיעור גרידא, או דנימא שכיוון שראינו שהפעולות שעשו הנטען והנטענת מורות על מהות הקשר ביניהם, שאין מניעה מצידם שיזנו זה עם זה. שוב מרחיבים הך אומדנא ואמרינן שאף שעכשיו ברור לנו שלא זינו, על כל פנים, אמדינן לדעתייהו שבפעם אחרת זינו.

והנה הח"מ נקט דבריו על מה דאמר בשו"ע שראוהו מנשק על פי חלוקה או שראו אותם מנשקים זה את זה ודבר זה יכול להעשות בצניעות במקום שדרכם לזנות זה עם זה, אך בני אדם

פרוצים אינם נמנעים מלהתנשק זה עם זה בפרהסיא (ומעיקר הדין אף עם אשתו אין זה ראוי להעשות בפרהסיא וכמו שנפסק באהע"ז סימן כ"א ס"ב), אף שודאי נמנעים מביאה בפרהסיא דגם פרוצים ביותר ונקלים ביותר אינם עושים כן לעיני בני אדם, ולכן הסתפק הח"מ דאם מתנשקים בפרהסיא באופן שהובא בשו"ע שהוא דרך פריצות ולא דרך שלום וקירבה, שוב יש לנו אומדנא שמערכת היחסים ביניהם קרובה כל כך שבוודאי שבצינעא מזנים זה עם זה ולכן אף אם ברור לנו שעכשיו בסמוך לנישוק שראינו ודאי לא זינו, על כל פנים, מסתבר לנו שמעשה זה המעיד על מערכת יחסיהם יוצר אומדנא שבוודאי בפעם אחרת זינו.

(יג) ועיין בב"ש (סוף סק"ד) שכתב להוכיח מלשון הרמב"ם (פכ"ד מאישות הט"ו) ששמע שלא חיישינן לזימנא אחריתי, ועיין בישועות יעקב שהקשה דמהיכי תיתי להסתפק שמא זינה פעם אחרת שהרי כל ישראל בחזקת כשרות. ובאמת שהח"מ סמך ספיקו על מש"כ בשו"ת ר"א מזרחי (סימן כ"ה) דשם הרחיב בביאור הספק.

ובשו"ת "שאגת אריה" ו"קול שחל" (סימן י"א) הוכיח מדברי הרמב"ם איפכא מדהביא דין מנשק לחוד ואף שלא במקום סתר ש"מ שחיישינן לפעם אחרת.

ועיין באוצר הפוסקים (סימן י"א אות י"ד) שהביא דברי האחרונים בזה, והנראה לומר שלא כל עובדי בחדא כללא כילינן להו. דדברי הב"ש והישועות יעקב מיירי במקום שראינו מעשה כיעור פעם אחת בלבד שבזה יש לומר דלא מפקינן לה מחזקתה ולא אמרינן מדעברה בפעם זאת יש לחשוש שעברה גם בפעם אחרת דאדרבא יש להעמידה בחזקת כשרות, אבל היכא שחזינן שכמה פעמים יצאה מחזקת כשרות ועשתה מעשי כיעור ודאי יש לתלות באומדנא שהיא אף מזנה. וכבר כתב בשו"ת "בית שלמה" (סימן ע"ד) דספיקו של הח"מ הוא, שאחרי שראינו שעשתה מעשה כיעור ואיבדה חזקת כשרותה איכא למיחש שמא אחר זמן גם זינתה אבל על למפרע ודאי לא חיישינן (וממילא אזלא ליה דיחויא דהישועות ואכמ"ל).

ועל כל פנים, נראה לומר דעד כאן לא יחלקו הב"ש והאחרונים על הח"מ הוא באופן שראינו מעשה אחד שאין ללמוד ממנו על מעשה אחר. אבל היכא שראינו שאשה עושה מעשי כיעור פעמים רבות ומורגלת בקביעות עם נטען יש לחוש לאומדנא שודאי גם מזנה עמו, וכמו שכתב בשמן רוקח (מהדורא ג' סימן ט') וז"ל:

"דאף שכתב הב"ש דאין לשפוט מכיעור זה על שעבר, שם מיירי דלא ידעינן משום יחוד ופריצות זולת אותו מעשה אבל אם יש עדים שנסתרה כמה פעמים עם הנחשד ודאי הוכיח סופו על תחילתו."

ונראה לומר דהכול תלוי באומד דעת הדיינים, האם יש בכיעור הזה כדי לערער חזקת כשרות האשה ולתלות שמכיעור זה יש ללמוד שבפעם אחרת זינתה שוב אזלינן בתר אותו כיעור לאסור. אך היכא שאין לשפוט מכיעור זה על פעמים אחרות שיכול להיות שהיה מעשה חד פעמי, בזה גם הח"מ יודה שלא נאסרה בכהאי גוונא.

ולפי זה יש לומר שבמקום שראינו שמחבקים ומנשקים זה את זה הרבה פעמים בפרהסיא. איבדו חזקת הכשרות ויש לומר שכולי עלמא יודו לדברי הח"מ שבכהאי גוונא הוי דבר המכוער שיש כאן אומדנא שבפעם אחרת בצינעא נעשה מעשה זנות.

(יד) ובשו"ע (סימן י"א ס"א) אחרי שהביא הדוגמות לדבר מכוער כלל הדברים וז"ל:

"וכיוצא בדברים אלו לפי ראות עיני הדיינים."

והיינו שהדוגמות שהובאו הם לא דווקא, והכול תלוי בראות עיני הדיינים, וכבר הבאנו לעיל מה שכתבו האחרונים שמעשי הכיעור המוזכרים בבבלי הם מעשי כיעור גדולים יותר מהמעשים האמורים בירושלמי וחידש השו"ע שאפילו בכיעור קל יותר מוציאים מבעל.

והנה בעלמא קיימ"ל בקידושין (פ,א) שאין אוסרין על היחוד ודין זה שאין אוסרים על היחוד הוא בין לבעל בין לבעל, דכיוון דלא נאסרה לבעל ביחוד לא נאסרה למי שהתיחד עמה ועיין בב"ש (ס' י"א סק"ג).

וכבר הקשו האחרונים מאי שנא הך דינא דאין אוסרים על היחוד ממה ששינונו בסימן י"א ס"א שם בכלל דברים המכוערים "אם היו יוצאים שניהם ממקום אפל או מעלים זה את זה מן הבור וכו' או שנכנסו זה אחר זה והגיפו דלתות" והלא בכל הנך עובדי אין לנו עדות רק על יחוד גרידא, ועיין מה שהאריכו בזה רעק"א וה"בית מאיר" בשו"ת רעק"א (סי' צט – ק"א) ומה שדנו האחרונים בדבריהם.

והעיקר נראה כמו שהגדיר לנו החזו"א (אבהע"ז סימן י"ז אות ז') וז"ל:

"דהרבה פעמים מתיחדים ופתח נעול במנעול שלא יכנסו גנבים ושלא יכנסו שלא ברשות ואין צריך כלל לשאול אמתלא והוא דכיעור בשינו מדרך העולם ונכנסו לחורבה ולבית גלמוד שאין בני אדם נכנסים וגם נעלו במנעול וכיוצא בזה שלפי ראות עיני הדיינים הייתה ודאי כוונתם לכיעור, ואפילו בקינא לה ונסתרה אין היחוד ככיעור, אם נכנסה לביתה לצורך ונעלה הדלת מפני הנכנסים שלא ברשות, שו"ר דהגרעק"א פירש כעין זה וכו'".

וביאור הדברים הוא שהיכא שהיחוד מחמת עצמו אין בו הוכחה שנכנסו לשם זנות מוקמינן להו על חזקתיהו ואין כאן משום כיעור ואף שהדלת נעולה, דעצם הנעילה אינה מורה על כיעור במקרה שיש הסבר הגיוני לנעילה, אבל כניסה ביחד למקום שאין דרך להכנס (יוצאים ממקום אפל, או מעלים זה את זה מהבור), או שאין הסבר סביר לנעילה אלא למנוע מאלה שבחוץ לראות מה נעשה בתוך הבית (נכנסו ונעלו הדלתות) בזה יש רגלים לדבר שהיחוד היה לשם עבירה ושוב הוי דין דבר מכוער.

ונראה פשוט שנידון דידן שנכנסים לאתרי היכרויות כפי שכתבנו, מאן לימא לן שהיה מי שנכנס לאתר וביקש להיפגש עמה. וגם אם נכנס, מי אמר שהסכימה להיפגש עמו, וגם אם נפגשה עמו שמא לא היה ביניהם דבר, דודאי מעצם הכניסה לאתר אין בזה אפילו בגדר מנשקים זה את זה, דמעשה זה אין אנו יודעים אם אחרי גלגולים רבים הגיעה כלל למצב שמראה על חשש ליחסי אישות. ולפיכך אין זה בגדר דבר המכוער שמעשה שעשתה מורה שקרוב לוודאי שהיה מעשה זנות בעקבות מה שראינו. לכל היותר אם נקבל טענת הבעל שהאשה נכנסה לאתר, איננו יודעים לצורך מה נכנסה, ואולי נכנסה לבדוק מה קרה עם מי שהיה לה קשר בעבר. ולענ"ד בכהאי גוונא הוי פחות מיחוד ואין אוסרים על היחוד ואין מפסידה כתובה ביחוד.

טו) והנה בהך דינא דדבר המכוער כותב הרמב"ם (בהל' אישות פכ"ד הט"ו) וז"ל:

"כיצד היא יוצאת משום שם רע, כגון שהיו שני עדים שעשתה דבר מכוער ביותר שהדברים מראים שהייתה שם עבירה אעפ"י שאין שם עדות ברורה בזנות וכו' או שנכנסו זה אחר זה והגיפו דלתות וכיוצא בדברים אלו, אם רצה בעלה להוציאה תצא ואין לה כתובה, ואין זו צריכה התראה."

וע"ש עוד בהט"ז.

שמעינן מדברי הרמב"ם שהך דינא של דבר המכוער הוא רק באופן שיש שני עדים שראו שעשתה דבר המכוער והיינו שני עדים כשרים. וכן נפסק ברמ"א (אבהע"ז סימן י"א ס"א) "עד אחד

בדבר המכוער לאו כלום הוא". ולפי זה הך דינא נוהג רק כשיש שני עדים כשרים, אך היכא שאין עדים כשרים או שיש רק עד אחד כשר, אין בזה דין ראו בה דבר המכוער ולא אמרינן "אם רצה בעלה להוציאה תצא ואין לה כתובה".

והנה מה שכתב הרמב"ם שבעשתה דבר המכוער תצא ואין לה כתובה, אף בלי התראה לא מצאנו מפורש בגמ', והאחרונים כתבו שמקור דברי הרמב"ם הוא מהירושלמי בכתובות (פ"ז ה"ז) דאחרי שהביאו שם מספר דוגמות לדין דבר המכוער (דוגמות שהביאם הרמב"ם בהל' אישות פכ"ד הט"ו) כותב הירושלמי לגבי אחד המקרים של דבר המכוער "אתי עובדא קומי רבי יוסי אמר תיפוק בלא פרן". והיינו שכיוון שעשתה דבר המכוער תצא בלא כתובה, וכדעת הרמב"ם מפורש בריטב"א ביבמות (כד, ב) שכתב לחלק בין עוברת על דת לדבר המכוער וז"ל:

"ולא עוד אלא דההיא צריכה התראה להפסידה כתובתה וכו' אבל זו שיש בה דבר מכוער מאבדת התראתה."

ופירוש הדברים שבעוברת על דת אינה מפסידה כתובתה אלא אם התרה בה שלא תעבור על דת ועברה על התראתו אבל בעושה דבר המכוער אף אם לא התרה בה הפסידה כתובתה.

וכן כתב הריטב"א בחידושיו בקידושין (פא, א) וז"ל:

"וכ"נ הא דאמרינן ביבמות פרק כיצד, רוכל יוצא ואשה חוגרת בסינר וכו' הואיל ומכוער הדבר תצא בלא כתובה."

וקצת משמע בדבריו דגירסתו בסוגיית הגמ' ביבמות היא שבדבר מכוער מפסידה כתובתה, אך לפנינו ביבמות שם אין הגירסא כדכתב בריטב"א אלא גרסינן הואיל ומכוער הדבר תצא.

(טז) אמנם דברי הרמב"ם והריטב"א אינם מוסכמים לכולי עלמא, דהרשב"א בתשובה ח"א (סימן אלף קפ"ז) אחר שכתב שבדבר המכוער אין כופין את הבעל להוציא ממשיך הרשב"א וכותב:

"אם בא לצאת ידי שמים יוציא וכמו שכתבתי מההיא דפרק בתרא דנדרים, ומכל מקום אם בא להוציא נותן לה כתובה עיקר ותוספת, לפי שאינה מפסדת כתובה אלא מי שבית דין מוציאים אותה בעידי טומאה."

ועיין בשו"ת מהרשד"ם (ח' אהע"ז ס' קסא) שפסק שבעל המגרש אשתו בדבר מכוער חייב לתת לה כתובה והביא שכן כתב הרשב"א ונראה שכוונתו לתשובה שהבאנו.

וכן מפורש ב"נימוקי יוסף" (סוף נדרים) וז"ל:

"וההיא דאמרינן התם רוכל יוצא ואשה חוגרת בסינר וכו' תצא וכו' א"נ למידת חסידות תצא ותטול כתובה."

וכן פסק גם ב"אור זרוע" (ס' תרט"ו) שכתב בתוך דבריו:

"אין לאסור על הסתירה וגם אינה מאבדת כתובתה אפילו בנשיקות פיו על פיה (דהוא דבר המכוער לדעת הירושלמי) כל זמן שלא התרה בה."

ועיין בשו"ת מוהרא"ל צינץ (ח' אהע"ז סימן י"א) מש"כ בזה ויש לדקדק בזה בדברי הראשונים בביאור שיטותיהם ואין הזמן נותן. ושוב מצאתי בפד"ר חלק ח' עמ' 354–370 מש"כ בהאי מילתא הגרי"ש אלישיב והגר"ש ישראלי וצ"ל ואכמ"ל.

ועל כל פנים, העולה מכל האמור לעיל שהיכא שיש עדים כשרים שראו דבר מכוער נחלקו הפוסקים אם מפסדת כתובתה או שאינה מפסדת ונראה לומר לעניין הלכה שכיוון שהבעל מוחזק יכול לטעון קים לי כהנך ראשונים שאינו חייב כתובה ואי אפשר להוציא מידו.

ונראה לי להביא ראיה לשיטת הרמב"ם מגמ' מפורשת בגיטין (נז, א) וז"ל:

"מעשה באדם אחד שנתן עיניו באשתו לגרשה והייתה כתובתה מרובה מה
עשה הלך וזימן את שושביניו והאכילן והשקן שיכרן והשכיבן על מיטה
אחת והביא לובן ביצה והטיל ביניהן והעמיד להן עדים ובא לבית דין וכו'."

עכ"ל הנצרך לענייננו, והנה בנידון זה הבעל שרצה להפסיד כתובתה הטיל ביצה ביניהם
הדומה לש"ז (ע"ש בגמ') והעמיד עדים על הדבר, והנה עדים אלו הם עדים רק על דבר מכוער
דהרי לא ראו מעשה ביאה והרי הם כעדים שרוכל יוצא ורוק למעלה בכילה, ושמע מינה שבדבר
המכוער הפסידה האשה כתובתה וכן מוכח מסוגיא זו דבעינן עדים כשרים שיעידו על דבר
המכוער, וש"מ שבכהאי גוונא מפסידה כתובתה וזה כשיטת הרמב"ם ודלא כרשב"א.

ולמש"כ אף אם היינו קובעים דהך מעשה הוי דבר מכוער מאן לימא לן שהלכה כרמב"ם
שהפסידה כתובה ואולי הלכה כשאר ראשונים דפליגי עליו.

(ז) ועוד נראה להביא ראיה ממה ששנינו בכתובות (לו, ב):

"מי שיצא עליה שם רע בילדותה אין לה לא קנס ולא פיתוי... אמר רבא יצא
לה שם מזנה בעיר אין חוששין לה אלא דאתו בי תרי ואמרי לדידהו
תבעתנהי באיסורא דכוותה הכא דאתו בי תרי ואמרי לדידהו אמר להו זייפו
לי בשלמא התם שכיחי פרוצין."

וברש"י שם:

"וכיוון שיש עדים שהייתה מחזרת אחרי הזנות הרבה מצאו לה... דלאו
בחזקת בתולה הואי."

ומבואר מסוגית הגמ' דבאשה שבאו שני עדים ומעידים שתבעה מהם לזנות עמה, איבדה
חזקת כשרותה משום דאמרינן דאף אם אלו סירבו, כיוון שפרוצים שכיחי ודאי מצאה מישהו
אחר לזנות עמו. אבל ביצא לה שם בעלמא ואין עדים, לא נאסרה. ומבואר שם ברש"י שאפילו
לכהונה לא נאסרה.

ועיי"ש בחידושי הריטב"א שכתב:

"אפילו לפוסלה לכהונה ואפילו דקלא דאתחזק נמי, דפריצותא בעלמא הוא
דחזו בה... וכיוון שכן קנס נמי יש לה."

ובחידושי הרשב"א שם כתב: "דמשום קלא לא מרעינן חזקה."

ועיין ברמב"ם (הל' נערה בתולה סוף פ"ב) שכתב:

"שהיוצא עליה שם רע בילדותה אין לה קנס כמו שביארנו שהרי זה בחזקת
שהפקירה עצמה לרצונה."

ועיין בחידושי הר"ן בכתובות שם שהקשה על הרמב"ם שמסוגית הגמ'
משמע שכיוון שתבעה לתרי ולא נענו לה ודאי אח"כ נבעלה לאחר, וזה דלא
כמו שכתב הרמב"ם שתלינן דלא הוי אונס אלא הוי ברצון, ובשטמ"ק
בכתובות שם (ד"ה תשובתך) כתב לפרש דברי הרמב"ם. ועיי"ש שכתב בתוך
דבריו:

"דאין לנו להחזיקה בבעולה כיוון שלא העידו העדים בכך והרי היא בחזקת
בתולה עד שיודע לנו בעדות ברורה שנבעלה."

ועיי"ש עוד בד"ה הקודם (ד"ה ואלא):

"ואין לך לאחזוקי בבעולה אלא בדברים הקרובים ובעדות ברור קרוב לראיה שנבעלה."

ועיין עוד ברמב"ם (הל' איסורי ביאה פי"ז הכ"א) שכתב:

"יצא קול על הבתולה שהיא בעולה אין חוששין לה, ותינשא לכהן גדול... ואפילו הוציאה בעלה משום שעברה על דת משה ויהודית, או בעדי דבר מכוער, ומת קודם שייתן לה גט הרי זו מותרת לכהן שאין אוסרין אישה מאלו אלא בעדות ברורה, או בהודאת פיה."

ועל כל פנים, חזינן דאף לראשונים החולקים על הרמב"ם לא חיישינן שמא נבעלה רק במקרה שבאו עדים שמעידים שבילדותה תבעה לזנות עמם. הא לאו הכי הוי בחזקת כשרה, ולפי זה ברור שבנידון דידן אף אם נקבל לטענת הבעל שנכנסה לאתרי אינטרנט שבהם הציגה עצמה כפנויה, אין בזה ראייה שמבקשת ממישהו לזנות עמו. וכמו שכתבנו לעיל דמי יימר דאחרי כניסה זו יצר עמה מאן דהוא קשר. ואם יצר, מי יימר שנפגשה עמו, ואם נפגשה עמו מאן לימא לן דכדי לזנות נפגשה עמו. ואף דשכיחי פרוצים, הרבה נמנעים מלקשור קשר עם אשת איש. ועל כל פנים, ברור שאף אם נקבל לטענתו, לא הוי יותר מיצא לה שם מזנה בעיר, או משחקת עם הבחורים דהוי כעוברת על דת ואינה מפסדת כתובתה אלא בהתראה, וכל זה אם נקבל לטענת הבעל. וכפי שכתבנו אין ראייה ברורה לטענותיו. והאשה מכחישה הדברים מכל וכל ומוכנה להיבדק במכונת אמת על טענתה, כשהבעל השתמט מלערוך בדיקה זו.

סוף דבר: אין ספק שהבעל הגיש תביעת גירושין כנגד האשה. הבעל לא רצה שהאשה תחזור אליו. לדברי האשה, רצתה לחזור אך הבעל סירב. ולפיכך עתה שניהם רוצים גירושין. הבעל העלה טענותיו שהאשה קשרה קשרים עם גברים זרים ובזה עוברת על דת יהודית, אך לא הוכיח דבריו. גם טענתו שהאשה נכנסה לאתרי פנויים ופנויות באינטרנט והציגה עצמה כרווקה כאמור לעיל, לא מוכחת. וגם אם הייתה מוכחת אין בדבר לכל היותר אלא משום עוברת על דת דצריכה התראה להפסיד כתובתה ואינו בכלל דבר המכוער. לפיכך ברור שהאשה לא הפסידה כתובתה.

לאור האמור לעיל, בית הדין קובע:

א] קובעים מועד לסידור גט פיטורין ליום י"א במרחשוון תשע"ד (15.10.2013) שעה 09:45.

ב] עם סידור הגט על הבעל לשלם לאשה כתובתה סך 55,555 ש"ח.

הרב שלמה שפירא – אב"ד

מצטרף למסקנות.

הרב אברהם מייזלס

מצטרף למסקנות.

הרב רפאל י' בן שמעון

ניתן ביום כ"ו בתשרי התשע"ד (30/09/2013).

הרב רפאל י' בן שמעון

הרב אברהם מייזלס

הרב שלמה שפירא – אב"ד

שלמה שפירא 901478-54678313/

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה